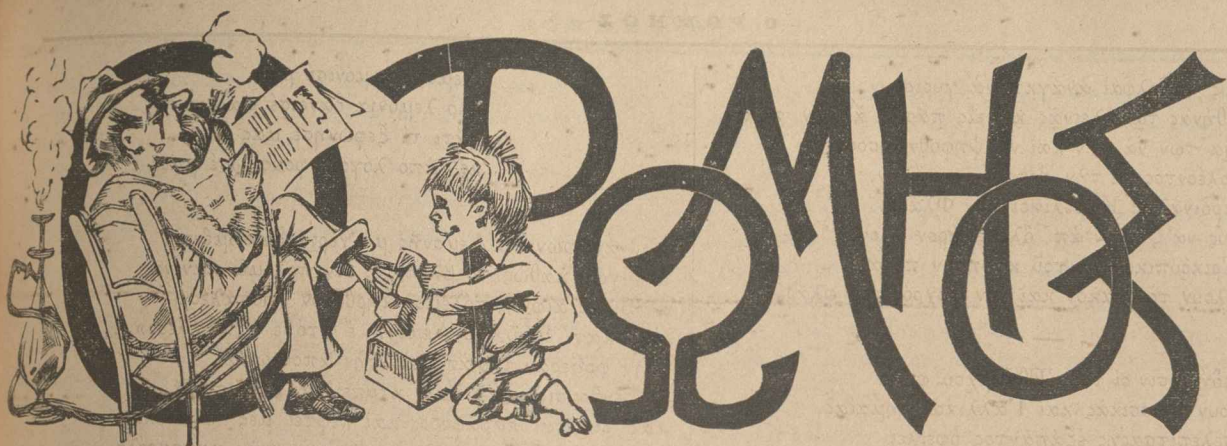

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ἔμπερδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
ἐπὶ ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δι' ὧς νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἀπριλίου πέμπτη κι' εἰκοστὴ
κι' ἐπάνοδος Ἐθνάρχου θαυμαστή.

Τρακόσα τέσσερα κι' ὀγδόντα,
ἄστραπτε, Θόδαρε, καὶ βρόντα.

Λόγος πρὸς τοὺς Πατρινοὺς τῆς γρηᾶς Δεληγχαννοῦς.

τοῦτο 'στὸν Ἐθνάρχη, ποῦ τοῦ λέγουν μερικοὶ
ῥεαλίζετ' ἐπισκέψεις φρενολόγων ἱατρῶν,
οἱ γύρω μου ἔλατε καὶ σταθῆτε πανοικεῖ,
ἐλεῦ καὶ Κουμανιώτῃ καὶ σὺ Κάτων τῶν Πατρῶν,
ἐμε στεφανοῦν στεφθῆτε νέας δόξης αἰδίου...
ἐπαιροῦν ὑμεῖτε... ἐλελεῦ τοῦ σφαιριδίου.

τοῦ Ἄργος ταῦρα σκοῦρα καὶ 'στὸ Ναύπλιον συγχρόνως,
καὶ ἀνεψιός μου μὲ δηὸ τρεῖς μ' ἐδέχθη μόνος,
ἐγὼ σκεφθεὶς τὰ πάντα, ποῦ μ' ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα,
μυρωδιὰ νὰ πάρουν τὰ βρεμμένα μου ἐπῆρα,
ἐπὶ τὴν Κόρινθον πηγαίνω μὲ τὸ βῆμα μου ταχύ
ἐγὼ ἐκεῖ πέρα τρομερὰ ὑποδοχή.

ἐπὶ τὴν Κόρινθον ἀφῆσας 'στὸ Εὐλόκαστρον ἐπῆγα
ἐκεῖ εἶπαν κι' ἐκεῖ πέρα καὶ τοὺς εἶπα οὐκ ὀλίγα,
ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἀκράταν κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στὸ Δικαιοφτό
εἶπα 'στὰ Ταμεῖα πῶς δὲν ἄφρησα λεφτό,
ἐκπατήνησε 'στὸν λόγον τοῦ Ἐθνάρχου ἐν σπουδῇ
ἐπὶ πρὶν Δημάρχου, ὁ Μκομπόκος δηλαδὴ.

ἐπὶ τὸν Ριζόμυλον ἐπίσης κόσμος, ζήτην καὶ λοιπά,
ἐπὶ τὸν Ριζόμυλον ἐπίσης κόσμος, ζήτην καὶ λοιπά,
ἐπὶ τὸν Ριζόμυλον ἐπίσης κόσμος, ζήτην καὶ λοιπά,

κι' ὅλους κι' ὅλας προσφωνήσας κι' ὅλα θύσας κι' ἀπολέσας
καὶ τοὺς τῶσους δολοφρόφους 'στὸν Ριζόμυλον ἀλέσας,
ἐξεκίνησα κι' ἐπῆγα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Αἰγίου
νὰ λαλήσω περὶ ὁδῶν καὶ κοπρίας τοῦ Αὐγείου.

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως πῶς μ' ἐδέχθησαν ἐκεῖ...
μ' ἐξεκούσανε κλαρίνων καὶ ζουρνάδων μουσική,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου καὶ τοῦ τόσου μεγαλείου
μοῦ πετοῦν γυναῖκες κι' ἄνδρες τριαντάφυλλ' Ἀπριλίου,
ἀπ' ἐμπρός μου ἄσπρος κρῖνος κι' ἀπ' ὀπίσω μενεξές,
εἶχα γίνει περιβόλι καὶ σωστός Ντολμα-Μπαξές.

Καὶ τὸ Αἶγιον ἀφῆσας 'στὸν Πατρῶν πετῶ τὴν χώραν
μὲ ἀπόφασιν γενναίαν νὰ παρλάρω μίαν ὥραν.
Ἡ λαμπρὰ ὑποδοχὴ σας ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ
καὶ προσέλθετε μὲ τρόπον, προσφιλεῖς μου Πατρινοί,
εἰς μεγάλους λαθουρίθους προδοτῶν νὰ σᾶς εἰσάξω
καὶ 'στὰ πόδια νὰ σᾶς ληῶσω καὶ ταῦτά σας νὰ λυσάξω.

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως παρ' ἐμοῦ λεπτομερῶς
πῶς Γεώργιος ὁ πρῶτος μ' ἀπεδίωξε σκληρῶς,
πῶς μοῦ εἶπε «κύριέ μοι, μὴ τὸ πόδι σου κτυπᾷ,
δὲν σ' ἀφίνω τὸ χρυσάφι 'στὰ σαράντα νὰ τὸ πᾶς»

πώς άδικως τὰ παπούτσι εις τὸ χέρι μου ἐπῆρα
κι' ἐξεμάνη τῶν Ἑβραίων καὶ Τρικυπηδῶν ἡ σπείρα.

Θά γνωρίζετε βεβαίως καὶ τὰ πρὶν καὶ τὰ κατόπιν,
πῶς ἡ παῦσις μου ἐκείνη ἐξηγήθη 'στὴν Εὐρώπην,
πῶς ἐσγίσθ' ἡ πρὸ αἰῶνων τῆς Ἑλλάδος ἱστορία,
πῶς κι' αὐτὸς ὁ Μαντζουράνης μὲ παραίτησε 'στὰ κρύα,
πῶς ἀκόμη τοῦ θυμοῦ του δὲν ἐγνώσθησαν οἱ λόγοι ...
νὰ σ' ἐδάγκωνα 'στὸ σβέρκο Μαντζουράνα 'στὸ κατώγι.

Θά γνωρίζετε κι' οἱ Γάλλοι πῶς μοῦ γράφουν οὐκ ὀλίγα,
πῶς ἐφούνισ' ἀπὸ σβέρκο εις τὴν Τρίπολι σὰν 'πῆγα,
ποῖαν ὕψωσα σημαίαν, πῶς μ' ἐδέχθησαν κι' ἄλλοι,
πῶς ἀγρίως ἐβρυχήθη κι' ἡ Γαλλόφων Καρκαλοῦ,
καὶ πῶς ἤκουσε κι' ἐκείνη κλονισμούς κι' ἀνατρεπάς
καὶ μ' ἐδάχθηκε τοῦ Δήμου Νυμφασίας ὁ παππᾶς.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... ἐλεεῦ τοῦ σφαιριδίου...
δὲν ἐκόπ' ἡ τόση φόρα τοῦ μεγάλου μου σταδίου.
Τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι τὸ σπαθὶ τοῦ πατριώτου,
κι' ἂν κι' ἐγὼ συνεδυσάθην μὲ κοπέλι τοῦ προδότου,
ἀλλὰ τοῦτο μὲ δοξάζει, ἀλλὰ τοῦτο μ' ἀνυψοῖ,
καὶ θά κάμω τοὺς προδότας νὰ χορέψουν 'στὸ ταψί.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... κινδυνεύουν οἱ θεσμοί...
τὰ ἐδάφη συγκλονίζουν ἀκατάπαυστοι σεισμοί...
τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι τὸ ἐν μέρει καὶ καθόλου,
τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι μία σφαῖρα πυροβόλου,
κι' ἄς ἡχήσῃ κι' ἄς κτυπήσῃ μ' ἓνα βρόντον βροντερὸν
πᾶσαν σφαῖραν ὀπισθίαν δολερράφων δολερῶν.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... 'στὸν Ἑθνάρχην τοῦτο δότε...
τὰς λευκάς μου φαβορίτας σεβασθῆτε, πατριῶται...
Κόψετε μὲ τοῦτο μόνον καὶ τοῦ Στέμματος τὸν βῆχα
πρὶν τῆς ἀσπραις μου μπαρμπέταις νὰ μαδῆσω τρίχα τρίχα
καὶ 'στὰ χέρια σας τῆς δώσω νὰ τῆς πλέξετε Κορδόνι...
τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... τὸ σφαιρίδιον σκοτίνει.

'Στὸν κατήφορο ποῦ 'πῆρα τριανταφυλλὰ μου σπέρνουν...
συγκινοῦμαι, συμπολιταί, καὶ τὰ δάκρυα μὲ πέρνουν,
ἀλλ' αὐτὰ τὰ δάκρυά μου θὰ γενοῦν ὠκεανός,
'στὸν ὅποιον πᾶς Ἑβραῖος θὰ πνιγῇ οὐτιδανός.
Διψᾶτέ με νὰ σᾶς διώξω, πάψετε με νὰ σᾶς πάλω,
δέσπετέ με νὰ σᾶς δέσω, κλάψετε με νὰ σᾶς κλαψώ.

Κλαίω κλαίω σὰν Ἑθνάρχης καὶ γι' αὐτὸ μὲ συγχωρεῖτε,
μὰ τὰ τόσα δάκρυά μου εἶναι τόσοι μαργαρίται.
'Όταν ἔλθω καὶ πατήσω εἰς ἐδάφη λατρευτά
δὲν 'μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω, ρυμουλκοῦμαι κι' ἀπ' αὐτά.
Κλαίω κλαίω, συμπολιταί, πλησιέστερον ἔλατε
καὶ τὰ μαῦρα δάκρυά μου μὴ σᾶς κάνουν νὰ γελάτε.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖρας προπετιῶς,
οὐδ' ὁ τίτλος τοῦ Ἑθνάρχου δὲν μοῦ εἶναι ἀρκετός,
καὶ σηκώνονται 'στὸ πόδι δάση, πόλεις καὶ χωριά
καὶ τὸν γίγαντα μὲ λέγουν καὶ τὸ ἄστρον τοῦ Μωρηᾶ.
Κι' ἀληθῶς τοιοῦτος εἶμαι κι' ἀπ' ἐμπρός μου κι' ἀπ' ὀπίσω
φῶς ἡλίου θὰ σᾶς δώσω, πῦρ καὶ λάβαν θὰ σκορπίσω.

Φέγγω φέγγω, λάμπω λάμπω, καὶ σκοτίζεται ὁ Θρόνος,
εἶμαι Πούλις, εἶμαι Ἀρῆς, εἶμαι Σείριος καὶ Κρόνος,
εἶμαι Ἀρκτος, Κασσιόπη, πρῶτον ἄστρον καὶ πλανήτης,
εἶμαι... εἶμαι... Γαλαξίας, ἀερόλιθος, κομήτης,
'Εκατόγχιρ, Κύκλωψ, Γίγας, Γαργαντούας καὶ Γαργῆ,
καὶ πρὸς στάσεις κι' ἀνταρσίας ἀκατάβλητος ὄργῳ.

Εἶμαι... εἶμαι... τί δὲν εἶμαι;... ὁ καθεὶς ἐμπρός μου νῦν,
εἶμαι Βρούτος, Σουμαδάκις, Ναπολέων, Ταμερλάνης,
εἶμ' Ἑθνάρχης καὶ Μονάρχης καὶ Στρατάρχης καὶ Σηλοῦχης,
εἶμαι Πάππας καὶ Ποντίφηξ καὶ παππᾶς καὶ Πατριάρχης,
'Εδαπάνησα εἰς τίτλους τὴν οὐσίαν μου ἀσώτως
ἕως ὅτου εἰς τὸ τέλος καταντήσω Δὸν-Κισσώτες.

Μὰ πηγαίνετε ὡς τόσο, συμπολιταί μου, νὰ φάτε,
καὶ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω πῶς τῆς πείνας θὰ φορᾶτε.
Τί συμβαίνει 'στάντερά σας ὁ Θεόδωρος γνωρίζει,
μὰ κι' ἐμὲ σπουδαία πείνα Πανσανίου μὲ θερίζει,
καὶ τάρκοῦδι δὲν χορεύει ὅταν εἶναι νηστικὸν...
καλὴν ὄρεξιν, πολῖται, 'στὸ καλὸ σας σπητικόν.

Κι' ὅταν πλήρη αἰσθανθῆτε τὴν κενὴν σας τὴν γαστήρ,
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάδας νὰ ξανάλατ' ἐδῶ πέρα,
καὶ ν' ἀκούσετε χορτάτοι ἀπὸ τοῦτον τὸν ἐξώστην
τὸν χορτάτον γίγαντά σας, τὸν χορτάτον λατρώστην,
'Ελεεῦ τοῦ σφαιριδίου... δυο λόγους θὰ σᾶς βγάλω...
γιὰ τὴν ὄρεξιν τὸν ἓνα, γιὰ τὴν χώνεψιν τὸν ἄλλο.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεόδωρος κι' ἀμέσως ὅλ' οἱ φίλοι
ἐπῆγαν καὶ τοῦ φίλησαν γονατιστοὶ τὸ χέρι,
κι' ὁ Θεόδωρος τὸ κούτελο τοῦ καθενὸς ἐφίλει
καὶ τὸν λαὸν δὲν ἔπαυε θαυμάζων νὰ συγχαίρῃ).

Δεύτερος λόγος πρὸς Πατρινοὺς
τῆς Ἑθναρχίνας Δεληγιαννοῦς.

'Ο μεγάλος σας Ἑθνάρχης κι' ἐκ δευτέρου προσφωνεῖ
τώρα ποῦλθε εἰς τὸ κέφι, προσφιλεῖς μου Πατρινοί.
Πάλι μούρχεται νὰ κλάψω κι' ὅλοι ὁῶστέ μου κλαίετε,
πάλι κλαίω καὶ σπαράζω καὶ μ' ἀνάθουν τὰ χαντύλια.
Εἶναι ξένος πρὸς τὸν τόπον τοῦ Ἑγγλέζου ἡ μερὶς
κι' ἓνας μόνον εἶναι ντόπιος... ὁ Ἑθνάρχης Θεόδωρος.

Εἶναι ξένος ὅποιος πίνει ἀγγελᾶδων ξένων γαλῶ,
κι' οὔτε δάκρυα δὲν χύνει σὰν κορόμφηλα μεγάλα,
εἶναι ξένος ὅποιος χάσκει καὶ τὸν ἄνακτα τιμᾶ,
εἶναι ξένος ὅποιος λίγη βαρβατιλὰ δὲν βρωμᾶ,
εἶναι ξένος ὅποιος ὅλα μὴ μοῦ ἄπτον τὰ θαρρεῖ
καὶ βλαχόκαλτσαις δὲν βάζει καὶ τσαρούχια δὲν φορεῖ.

Εἶναι ξένος καὶ προδότης ὅποιος στέκει σὰν κοθῶν
καὶ δὲν κάνει τὸν ἀντάρτη καὶ ποτὲ δὲν ξεσηκώνει,
εἶσαι ξένος καὶ προδότης καὶ σοῦ λένε ὅλοι «τράβα»
σὰν σοῦ λείπῃ Κορομάντζος, σὰν δὲν ἔχῃς ἓναν Κάρβα,
εἶσαι ξένος καὶ τῶν ξένων τρεῖς ξενότερος ἀκόμα
σὰν δὲν ἔχῃς Καλησπέρη κι' ἓναν Κάτωνα 'στὸ κόμμα.

Εἶναι ξένος ὅποιος χάχας κάθε τόσο δὲν 'μιλεῖ
καὶ 'στὸ κούτελο τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο δὲν φιλεῖ,
ποῦ δὲν κόβει μὲ μπαλτάδες καὶ χασάπικα μαχαίρια
γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ φύλλου τὰ ποδάρια καὶ τὰ χέρια,
ποῦ μὲ λέξεις δὲν ὑβρίζει ἀληθῶς Ἑλληνικάς,
καὶ σημαίας δὲν ὑψώνει σὰν κι' ἐμένα Γαλλικάς.

Εἶναι ξένος καὶ προδότης καὶ τὸ κράτος κηλιδώνει
ὅποιος φεύγει σὰν τὴν λέπρα καὶ τὴν ψώρα τὸ Κορδόνι,
ποῦ συχνὰ δὲν ἀναφέρει τῶν προγόνων του τοὺς τάφους
καὶ τριγύρω του δὲν βλέπει μυστικούς μηχανορράφους,
εἶναι ξένος ὅστις κλαίει δὲν 'μιλεῖ γιὰ τὰ δὲν του,
εἶναι ξένος καὶ μισέλλην ὅποιος εἶναι 'στὰ σωστά του.

'Ο καθένας εἶναι ξένος κι' ἐθνικός Ἰσκαριώτης
κι' ὁ Ἑθνάρχης μόνος Ἕλληνας καὶ μονάρχης πατριώτης.
'Ὡς τοιοῦτος δὲν κοιμοῦμαι, δὲν σχολάζω, δὲν ἀργῶ...
τῆς θερμῆς φιλοπατρίας τὸν ἰὸν καλλιεργῶ,
κι' ὁ ποθὼν νὰ λάβῃ τίτλον πατριώτου ζηλευτοῦ
ἄς προσέλθῃ νὰ τοῦ κάμω τρεῖς ἐνέσεις ἐξ αὐτοῦ.

'Ο Ἑθνάρχης εἶναι μόνον ὁ φρουρὸς τῆς ἱστορίας
κι' ὁ Παστέρ καὶ ὁ Παμπούκης τῆς σωστῆς φιλοπατρίας,
καὶ εἰς ὅποιον ὁ Ἑθνάρχης τὸν ἰὸν του ἐμψαῖ
δαμονίζεται ἀμέσως καὶ φρενιάζει καὶ λυσσᾷ,
κι' ὅλους γύρω του προδότας καὶ ριψάσπιδας τοὺς βλέπει
κι' οἱ ἀπάτριδες φωνάζουν ὅτι δέσιμο τοῦ πρέπει.

Θέλω κι' ἄλλα νὰ παρῶ γιὰ τὸ τόσσουζα καὶ 'λίγο,
μὰ βαρδάτε, συμπολιταί, καὶ βιάζομαι νὰ φυγῶ.
'Στὰς κλεινάς ἱσπεράφους ἀπ' ἐδῶ πηγαίνω ἴσα
καὶ πιστεύω κι' ἐκεῖ πέρα νὰ μὲ πιᾶσῃ νέα λύσσα,
κι' ὅσα ἔσκουζα 'στὰς Πάτραις νὰ τὰ πῶ καὶ 'στὰς Ἀθήνας
καὶ καρδίας νὰ θερμᾶν πάγωμέναις καὶ λιθίνας.

Πρὸς Θεοδωρὴν ὁ Φασουλῆς
μεστὸς ἀγάπης καὶ χολῆς.

Καλῶς το τᾶστρο τοῦ Μωρηᾶ κι' ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ...
σὰν τί στεφάνι, Θεοδωρῆ, κανένας νὰ σοῦ πλέξῃ;
Τίτλους κι' ἐπίθετα γιὰ σὲ κανεὶς δὲν λογαριάζει,
ἡλίο φεγγάρι νὰ σὲ 'πῇ καὶ τοῦτο σοῦ ταιριάζει.
'Εσὺ 'στὴ γῇ δὲν ἔπρεπε ἄδικως νὰ σαπίζῃς,
ἀλλ' ἔπρεπε ἀπὸ 'ψηλὰ τὸ φῶς σου νὰ σκορπίζῃς.

Καλῶς το τᾶστρο ποῦσθυσε κι' ἐπῆρε κουντρουβάλα,
σὲ προσφωνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὸν γαῖδαρο καθβάλα.
'Εμάθαμε πῶς ἔλαμψες 'στὴν Τρίπολι κι' ἄλλοι,
ἐμάθαμε πῶς ἔλαμψες κι' ἐκεῖ 'στὴν Καρκαλοῦ,
ἐμάθαμε πῶς ἔλαμψες καὶ 'στὰς ἐνδόξους Πάτραις
καὶ πόσο φῶς ἐσκορπίσας πρὸς τοὺς Κορδονολάτραις.

'Ὀ! δὸς μου, Τσάρε τοῦ Μωρηᾶ κι' ἀνέσπερο ἀστέρι,
νὰ σοῦ φιλήσω τᾶκοπο καὶ τὸ κομμένο χέρι.
'Ὀ ἡλίο μου καὶ Τσάρε μου καὶ τζόγια μου χρυσῇ,
τὸ κούτελό μου φίλησε, παρακαλῶ, καὶ σύ,

κι' ἂν ἔγιναν τὰ μάτια σου πικρῶν θαυρῶν ρεῖθρα
μὲ τὰ 'δικὰ μου Σιλωᾶμ γεμίζει κολυμβήθρα.

'Ὡ σὺ Ἑστία τοῦ φωτός καὶ μόνε πατριῶτα,
διάλυσε τὸ σκότος μας καὶ μὴ λυπᾶσαι φῶτα.
'Ὡ Ἕλληνας ντόπιε καὶ σωστέ, ποῦ μόνος φύλαξ εἶσαι
τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος καὶ καθενὸς θεσμοῦ,
κι' εἰς τὸν ἀναίσθητον ἐμὲ μὲ τὴν πνοήν σου χύσε
ἐκεῖνο τὸ μικρόβιον τοῦ πατριωτισμοῦ.

Τὰ κούτελά μας φίλησε, Γερτύνιε Σατράπη,
καὶ μάτς καὶ μοῦτε φιλήματα κι' ὁμόνοια κι' ἀγάπη.
'Τοὺς λόγους ποῦ 'τσαμπουνίσας 'στους ἔξω πατριώτας
'πὲς τους κι' ἐδῶ, Χρυσόστομε, καὶ σπάσε μας ταῦτις,
μὰ νὰ μὴν πάθης πρὸς ἐξέ δουλειαίς μὲ τοὺς προδότας
κι' ἐκεῖ ποῦ εἶσαι Σείριος γενῆς κολοφωτιά.

Λένε κι' ὁ Τσελεπίτσαρης πῶς σοῦχει μαλλωμένα
καὶ 'στοῦ Μυλλόρδου τριγυρνᾷ τὸ σπῆτι ὀλένα.
Κι' ἐκεῖνος ποῦ σ' ἐλάτρευε θερμῶς καὶ παραφύρως
τῆς βρκοζώναις 'μούντζωσε καὶ τὰ Κορδόνια ὅλα,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ τσαρουχᾶς καὶ πρὶν σημαιοφόρος
δὲν ἔχει 'στὸ τσαρούχι του νὰ βάλῃ μεντζισόλα.

'Ὡ Γίγα, σὺ, κατὰσφαζε τῶν μικρῶν τὸ στήθος
μὲ Ἀρμόδιον Λεμονῆ τυράννοκτόνον ξίφος.
Συνωμοσία κατὰ σοῦ καὶ πάλιν ἐξυφαίνεται.
ὁ δὲ Μυλλόρδος ἄρχισε σὰν πρῶτα νὰ φουδιώνῃ,
κι' ἐκεῖνο τὸ Κορδόνι σου, καθὼς ὡς τώρα φαίνεται,
μὲ τὴν μαυρίλα θὰ γενῇ τῶν παπουτσιῶν Κορδόνι.

'Αδικημένε Θεοδωρῆ, τρεχάτος ἀμολήσου
κι' ἀγκάλησε τὸν Ράλλη σου καὶ μετ' αὐτοῦ φιλήσου,
κι' ἀφοῦ τοῦ κράτους σήμερα σαλεύουν οἱ θεσμοί,
τὰ φάσκελά σας πύρινοι ἄς γίνουν ἀσπασμοί,
καὶ σὰν τρυγόνια καὶ οἱ δρὸ πετάτε γοργοπτέρωτα,
ὅπου νὰ λέγῃ ὁ καθεὶς «μωρὲ χαρὰ 'στὸν ἔρωτα!...»

Κύττα τὸν Λεωνίδα σου, τὸν δευτέρου ἀστέρα,
ποῦ ἔχασε τὸν δρόμο του κι' ἐξέπεσ' ἐδῶ πέρα.
'Ιδοῦ κι' αὐτὸς μὲ τοὺς λοιποὺς βαρεῖ τὸ τουμπελέκι
καὶ κάθε ὑποψήφιος κοντὰ 'στὸν ἄλλον στέκει
νὰ φασκελώσῃ ἔτοιμος καὶ νὰ φασκελωθῇ...
τέτοιος χρυσὸς Συνδυασμός νὰ μὴ σοῦ βασκαθῇ.

Κύττα τοὺς Νικολῆδες σου καὶ τόσους μαργαρίτας,
ποῦ τώρα μᾶς ἀπέδειξαν πῶς καὶ μὲ Σμαρρείτας
ὅταν ἡ χρεῖα τὸ καλὴ συγγρῶνται Ἰουδαίσι,
καὶ ὅλ' αὐτὰ ὀφείλονται 'στὴν συνετήν σου πρόνοιαν,
καὶ τόση ἀφρόσῳις κι' ἀγάπη τοὺς συνδέει,
ὅπου σιγαίνεται κανεὶς τὴν τόσῃ των ὁμόνοιαν.

Τὸ νικηφόρον ἄρμα σου πρὸς δόξαν τῶν αἰώνων
τὸ σέρνουν ἀνθρωπάλογα μὲ δρὸ ποδάρια μόνον.

καὶ τὰ λυμένα των λουριᾶ κρατεῖς ὑπερηφάνως
ἐνῷ τὸ Στέμμα τὰ λουριᾶ μαζεύει τὰ ὀδικά σου,
καὶ σὰν Ἐθνάρχης χαιρετᾷ καὶ σὰν ρεπουμπλικάνος
τετράποδα καὶ δίποδα μὲ τὴν ρεπουμπλικὰ σου.

Τοῦ σφαιριδίου ἐλελεῦ!... Ἐθνάρχα, εὖ παρέστης
ἐν μέσῳ τόσῃς κυνικῆς τοῦ Ἀπριλίου ζέστης.
Πίστιν μᾶς λές νὰ ἔχωμεν ὅσῃν ἄσπρην κορυφήν σου
ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως, Γορτύνιε Σατράπη,
πιστεύει ὅμως ὁ καθεὶς σὰν βλέπῃ τὴν μορφήν σου
πῶς ἐπαρκακῆκαμε μὲ τοῦτο τὸ σινάπι.

Μᾶς λές πῶς ξένοι τύραννοι θ' ἀλλάζουν τὸν Χριστὸν μας
καὶ θὰ βυζάζουν λαίμαργα τὸ γάλα τῶν μαστῶν μας.
Ἄν κι' ἔχω ἄδειους τοὺς μαστοὺς, ὦ ἄστρον τραμουντάνα,
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίνω παραμάννα,
μὰ πρὶν κανεὶς ἀλλοδαπὸς βυζάστρῃς του μᾶς κάμη
κι' ἡ ρώγαις τῆς γαϊδάρας μου δὲν θάχουν γάλα δρόμι.

Εὐοί, Ἀρχικορδόναρε καὶ δίσκε τῆς ἡμέρας...
ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς λιθοσφαίρας,
μηδὲ κι' ἡ βασιλεία σου μὲ τὸ βαρὺ της κνούτον
δὲν εἶναι, Τσάρε Θεοδωρῇ, ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον.
γιατὶ ἂν ἦτον ἀπ' ἐδῶ, καθὼς καταλαμβάνεις,
δὲν θάχλεγες πῶς ἔκανες αὐτὰ ποὺ λές πῶς κάνεις.

Ἡ φωτεινὴ φαλάκρα σου φῶς χύνει ἐκηθόλον
ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ζήνωνος ἀνὰ τὸ ἔθνος ὅλον,
κι' ὅπως ἐκεῖνον βλέποντες τὸν ὁδηγὸν ἀστέρα
ἦλθαν ὅσῃν φάτνην τοῦ Χριστοῦ οἱ τῆς Περσίας μάγοι,
ἔτσι καὶ σὺ μᾶς ἔφερες τρεχάτους ἐκεῖ πέρα
ὅπου δὲν βρίσκει ἄνθρωπος καὶ λάχανο νὰ φάγῃ.

Εὐοί, Ἀρχικορδόναρε, μὲ τὸν Συνδυασμόν,
ποὺ καταπλάσματα ζητεῖς ἀπὸ σιναπισμόν.
Ἀνασκουμπώσου γρήγορα καὶ φόρα τὴν λεπίδα
καὶ λάμψε ὡς Πανσέληνος καὶ Τσάρος Θεοδωρῆς...
τοῦ σφαιριδίου ἐλελεῦ, ἀλλ' ὅμως παρ' ἐλπίδα
γκαρίζει τὸ γαϊδοῦρι μου καὶ νὰ μὲ συγχωρῇς.

Συστάσεις μερικαί, ὀλέγον φιλικαί.

Ἀθηναῖοι ψηφοφόροι, μίαν ψῆφον ἐπιμένω
ὅσῃν Καμπούρογλου τὸν Γιάννη, τὸ παιδί τὸ χαϊδευμένο,
ποῦχε πένα, ποῦχε γλῶσσα, καὶ σὰς γράφει τόσα νέα
μὲ τῶν ἑνδεκα στοιχεῖα καὶ στοιχεῖα τῶν ἐννέα,
κι' ὅταν εἶναι θυμωμένος κι' ὅταν εἶναι ὅσα καλά του
τόσον κόσμος ξετρελλαίνεται τὰ χοντρά καὶ τὰ φιλά του.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' σπῆτ' μου ἀνέθη,
ὅσῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὲν ὅτ' λάδι τρεῖς ὅτ' ξύδι,

Ὡ σεῖς Θεβαῖοι ἐκλογαῖς κι' ἀπόγονοι Λαζίου,
πρὸς τὸν Σκουλούδην σπεύσατε τὴν τρίτην τοῦ Μακίου
καὶ μὴ ποσῶς ἀκούετε κανένα παλαβόν,
ἀφοῦ κι' ὁ Λόρδος Δήμαρχος τοῦ Ἀστειῶς Θεβῶν
ἐπίτιμον τὸν ἔκαμε τῆς Θήβας σὰς πολίτην
κι' ἐνεκ' αὐτοῦ ὁ Στέφανος ἐσήκωσε τὴν μύτην.
Ἄς ἐβγῇ ἀσπροπρόσωπος καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἐγὼ δὲν πολυσφίγγομαι συστάσεις νὰ τοῦ κάνω,
γιατὶ σὰν πρῶτα ὅσους χοροὺς μὲ δανεικὰ δὲν τρέχω,
ὀικό μου φράκο ἔκανα κι' ἀνάγκη δὲν τὸν ἔχω.
Ἄν δὲν ἐβγῇ σεῖς χάνετε, αὐτὸν δὲν τὸν πειράζει,
ἐμεῖς γιὰ τέτοια πράγματα δὲν βάζομε μαράζι.

Ὡ ψηφοφόροι Μήλου καὶ πάσης Σίφνου ἔτε
καὶ ὅσου Προβελεγίου τὴν κάλπην προχωρεῖτε,
κι' εὐθὺς τοῦ Χαριλάου ἡ κάλπη ἄς ἀσπρίσῃ
καὶ πᾶς ἀντίπαλός του ἄς σκάσῃ κι' ἄς ἀφρίσῃ,
κι' εἰς ἅπασαν τὴν Σίφνον καὶ σύμπασαν τὴν Μῆλον
ἄς γίνῃ τέλος πάντων τῆς ἐρίδος τὸ μῆλον.

Παξινοὶ ἀγαπημένοι, κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ πρὸς σὰς κηρύττει
νὰ ψηφίσετε προθύμως Θεοδωρῇ τὸν Βελλιανίτη,
ποῦναι νειὸς γεμάτος γνώσι καὶ δραστήριο παιδί
καὶ καλὰ γιὰ τοὺς Παξοὺς τοῦ χίλια δὲν θὰ κελαιδῇ.
Σ' ἕναν κι' ἄλλον κακομοίρη μὴ σκορπάτε τὸ μαχλό σας,
βγάλετε τὸν Βελλιανίτη, σὰς τὸ λέγω γιὰ καλὸ σας.

Τῆς Σύρας ψηφοφόροι, καθεὶς ἄς τραγουδᾷ:
ἄσπρο καὶ μὲ τὰ δὲν σας τοῦ Γλασεμολαδᾶ,
κι' ἂν θέλετε τὴν νίκην καθ' ὅλα ἐντελῇ
λευκὸ τοῦ δικηγόρου κι' ἐξύπνου Παντελῆ,
ὅτ' οὐ πείσμα κάθε μπούφου καὶ κάθε Κορδονᾶ
καὶ τοῦ Βοκοτοπούλου καὶ τοῦ Τσιροπινᾶ.

Οἱ Ἀθηναῖοι χρεωστοῦν τὸν Λεμονῆ νὰ ψάλουν
καὶ Βουλευτὴν ἐνδέκατον τὸν Λεμονῆ νὰ βγάλουν.

Οἱ δὲ Ἀργεῖται χρεωστοῦν νὰ βγάλουν τὸν Πλατούτσα,
ποῦ ἔλῃσε πρὸς χάριν των ἀμέτρητα παπούτσα.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς τοὺς μακρὰν κι' ἐγγὺς ἡμῶν.

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους φίλους,
ποὺ ὁτόνομά μας ἔστειλαν χαιρετισμοὺς ποικίλους,
εὐχαριστίας δ' ὁ ΡΩΜΗΟΣ ἐκφράζει χωριστὰς
εἰς τοῦ Ναυστάθμου τοῦ λαμπροῦ τοὺς Ὑπολογιστάς,
κι' εἰς ὅλους νύφαις εὐχεταί κι' ἀπείρακτα ταξείδια
καὶ τακτικούς λογαριασμούς ὅτ' ἀδύα καὶ ὅτ' ξύδια.

μὲ Χημεῖον μὲ μιά μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινογράφος πολὺς.